

Chodoviny

1

ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI CHODOV PRAHA • L. P. 2020

*Mým trůnem je nebe
a země podnoží mých nohou!
Jaký chrám mi můžete vystavět,
praví Hospodin, a je vůbec místo,
kde bych mohl spočinout?*

(Sk 7,49)

Pěšky do Jeruzaléma / rozhovor str. 10

pf 2020

30. 11.

Adventní jarmark pod střechou

7. 12.

Dobroden / předvánoční úklid v obou našich kostelích

8. 12.

Vánoční příběh „Já to jsem“ / Vítá Marčík ml. a spol.

15. 12.

Adventní koncert / Pavel Helan „vlídný písničkář“

Apokryfní žalm 151 pro 21. století... TELEVIZE

Když začíná rok, někdo plánuje, někdo bilancuje a někdo obojí.

Co je však kardinální výzvou – odpovědět si na otázku: Co mne vedlo doteď a co či kdo mne povede dál? Nabídnou vám tedy do toho nového roku trochu humoru i úkol zároveň. Ale nejdřív si přečtete následující ŽALM neznámého člověka:

1. *Televize a monitor s mobilem je můj pastýř, nic mi neschází, krmit mě v pohodlném křesle.*
2. *Vodí mě k mrtvým vodám, duši mi zabijí.*
3. *Vodí mě po pomýlených stezkách, věrný autorům programů.*
4. *I kdybych měl chodit cestou Božího obrazu, nebudu se o to snažit, protože televize je se mnou.*
5. *Její dráty, vypínače a dálkový ovladač – to všechno je mi útěchou.*
6. *Prostíráš mi stůl různých hloupostí podle mých tužeb.*
7. *Vléváš mi zlé představy do hlavy a moje touhy mi napínáš až po okraj.*

8. *Lenost mě bude provázet po všechny dny mého života.*
9. *A budu bydlet při televizi, monitoru, mobilu po mnoho a mnoho dní.*

Humor? Možná ne! To, co mne určuje, je můj pastýř. Bylo by fajn, vybrat si do nového roku pastýře s velkým „P“. Vlastně bychom byli ve stádě spolu. To neznamená stádovitost, ale stejný směr a stejný zdroj. Ty i já víme, kdo nás bude doprovázet a vést. Tak volme a vytrvejme ve volbách, které jsou věčné.

P. Michael

SLOVO REDAKCE

Milí přátelé a čtenáři Fchodovin, v knížečce (Federico Suárez: Panna Mária matka krásnej lásky), kterou se pro její hluboké myšlenky prokousávám už přes rok, jsem našla další zajímavou myšlenku. Ráda se s vámi o ni podělím. Týká se toho, že máme mít na náš život, na situace, které nás potkávají, a vše kolem nás nadpřirozený pohled. My samozřejmě jsme lidé a máme sklony k pohledu přirozenému. Moc se mi líbil příklad, který je k tomu uvedený: „Představme si na chvíli, že v šachové partii najednou každá figurka získá stupeň rozumu úměrný její důležitosti, a stane se, že jeden z hráčů pohne pěšákem o políčko dopředu a král je tím nechráněný, královně se zabrání v pohybu a sám pěšák zůstane také nechráněný. Tento pěšák se svou troškou rozumu a omezeným zrakem, kterým sotva dohlédne za své políčko, si pomyslí, že takovýto tah je směšný; jestli je toho schopný, je rozladěný, podrážděný, netrpělivý a nešťastný. Neuvědomuje si, že hráč vidí nejen jeho, ale i všechny ostatní figurky, a to

své i protihráče a kromě toho přemýšlí několik tahů dopředu. Pěšák při svém malém a omezeném rozumu neví, že tah, který pokládá za katastrofu, je nevyhnutný pro mat, který přijde o deset tahů později. Nadpřirozený pohled právě naopak všechno dává do vztahu s Božím plánem, podněcuje poznání, že existuje Boží vůle, která si přeje, anebo připouští všechno, co se ve vesmíru děje, a hýbe tím. Když člověk vždycky vnímá Boží vůli ne jako něco mrtvého, anebo lhostejného k tomu, co se děje, ale jako aktivní sílu ve světě, potom dohlédne mimo sebe a nebude zoufalý ani sklíčený, když ho postihnou zdánlivá neštěstí.”

Přejeme vám, abyste se v novém roce 2020 na vše kolem sebe dívali právě tímto nadpřirozeným pohledem a důvěřovali Bohu, že On vidí daleko dále než my a vše v našem životě a kolem nás je pod jeho pohledem a vše dokáže použít pro zdar svého plánu.

*Požehnaný rok.
Za redakci Katka.*

Pane, dej nám, ať jsme znamením Tvé přítomnosti...

Jak ten čas rychle letí. Jeden rok končí, druhý začíná. Každý rok přináší různé události. Někdy příjemné a radostné, když se nám daří, když máme úspěch, když nám zdraví slouží, když je kolem nás klid a pohoda. Ale někdy přicházejí také situace bolestné, zvláště když odejde na věčnost někdo, kdo nám byl milý, někdo blízký. Také víme, že přicházejí do našeho života různé nemoci, různá trápení. Mnohdy neshody v rodinách, na pracovišti, s lidmi kolem nás. Trápí nás to, často nás zahlcuje starost, co bude zítra, za týden, za měsíc. Jak dlouho vydrží klid a pohoda v našem životě? Je velmi přirozené, že jsme neklidní při pomýšlení na to, co přinese zítřek, co přinese budoucnost. Přesto, že víme, že ten, kdo přijal Ježíše Krista do svého života, že ať se stane cokoli, Pán je s ním, Pán je mu nablízku. Jsme jen lidé nedokonalí, lidé chybující a lidé zahlcení strachem a nejistotou. Uvažujeme a často v naší úvaze chybí větší důvěra, že nás Ježíš miluje, že na nás myslí v každé chvíli našeho života. Den co den stojíme na křižovatce svého života. Stále nás čekají různá rozhodnutí, kudy půjdeme tou pozemskou cestou. Co máme udělat, abychom zbytečně nenesli na svých zádech věci nepotřebné a přitěžující naší chůzi. Bez Boží pomoci mnoho nezvládneme. Inspirací v našem zamyšlení nám může být 23. Žalm. – „**Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek. Dopřává mi odpočívát na travnatých nivách, vodí mě na klidná místa u vod, naživu mě udržuje, stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno. I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty. Tvá berla a tvá hůl mě potěšují. Prostíráš mi stůl před zraky protivníků, hlavu mi olejem potřááš, kalich mi po okraj plníš. Ano, dobrota a milosrdenství provázet mě budou všemi dny mého žití. Do Hospodinova domu se budu vracet do nejdelších časů.**”

David konstatuje: „**Hospodin je můj pastýř**“, a píše hned výsledek: „**Nebudu mít nedostatek**“. Není to pozoruhodné? Pro Davida nespočívá bo-

hatství v tom, že Hospodin se postará o jeho různé potřeby (to Hospodin skutečně dělá!). Pro Davida je rozhodující to, že Pán je jeho Pastýř, že on, David, má k tomuto Pánu osobní vztah! Zná toho jednoho Dobrého Pastýře – to mu stačí, aby mohl říci: „**Nebudu mít nedostatek**“.

I nám do dnešní doby Ježíš oznamuje: „**Já jsem dobrý pastýř**...“ – I my, každý z nás, si máme vytvořit osobní vztah k tomuto dobrému pastýři, aby náš život byl šťastný, plný naděje a lásky. Písmo sv. nám to nádherně popisuje: „Pastýř vchází do ovčince zásadně dveřmi. Hlídač otevírá jenom jemu a ovce svého pána poznávají už po hlase. Pastýř na ně volá jménem a ony k němu běží, protože vědí, že je vyvede na pastvu. Vodí své stádo a ovce ho následují, protože znají jeho hlas. Cizího člověka neposlechnou a nejdou za ním, protože jeho hlas neznají. Ježíš to upřesňuje a vysvětluje: „Já jsem pastýř, který střeží vchod do ovčince. Všichni, kdo se tam dobývají jinudy, jsou zloději a lupiči a ovce je neposlouchají. Já jsem vchod. Kdo se mnou vejde, bude zachráněn. A kdo se mnou bude vcházet i vycházet, nebude mít nedostatek. Zloděj ovce krade a zabíjí, já jim však přináším život plný hojnosti. Já jsem dobrý pastýř, který za ovce i život obětuje. Námezdní pastevce nemá k ovčím vztah, a když se blíží vlk, uteče. Ovce nejsou jeho, a tak mu na nich nezáleží. Ať je vlk třeba rozežene nebo roztrhá. Já jsem však dobrý pastýř a mám rád své ovce a ony mne. Podobně mne miluje Otec a já zas Otce. Za ovce položím i život. Mám ještě jiné ovce, mimo vyvolený národ. I ty svolám, přivedu je a bude jeden ovčinec a jeden pastýř.“

Ježíš je ten pravý pastýř, který nás spolehlivě vede naším pozemským životem: Ježíš je také cesta do Božího království, Ježíš nás stále upozorňuje: „**Nebudte smutní, věřte v Boha, věřte i ve mne. U mého Otce je domov pro všechny. Odcházím, abych vám připravil místo. Až ho připravím, přijdu, vezmu si vás k sobě a zůstanete se mnou. Kdyby to nebyla pravda, já bych vám to neřekl. Znáte cíl i cestu.**“ „Pane, nevíme, kam jdeš,“ namítl Tomáš, „**jak bychom mohli znát cestu?**“ – A Ježíš v tomto momentu odpovídá: „**Já jsem cesta k Bohu, pravda o Bohu a život s Bohem. Proto k mému Otci můžete přijít jen skrze mne. Kdo zná mne, zná i Otce a vidí ho. „Ukaž nám Otce a budeme spokojeni,**“ řekl Filip. Ježíš ho pokáral: „**Filipe, tak dlouho s vámi žiji a ty jsi mne ještě nepoznal? Jak se tak můžeš ptát? Kdo vidí**

mne, vidí Otce. Proč mě tedy žádáš, abych ti ho ukázal? Nevěříš, že mezi mnou a Otcem je dokonalá jednota? Vždyť všechno, co říkám a dělám, pochází z mého Otce.

V těch, kteří mi uvěří, bude moje dílo pokračovat a rozmáhat se, protože já odcházím k Otci. Tam se postarám o to, aby vaše modlitby v zájmu mého díla došly naplnění. Tak bude oslaven Otec i Syn.“

A co si přát do nového roku? Určitě život Bohu milý, nejen pro nás, ale i pro naše blízké, pro naše rodiny, pro naše přátele a kamarády. A nejen to, ale

také prosme Pána za naše společenství, za naši far-nost, za naše město.

Pane Ježíši Kriste, ty jsi hlava církve, ty jsi hlava našeho farního společenství. Dej nám, ať se máme rádi, ať máme jeden pro druhého správné slovo, pomáhající skutek, odpustění. Chraň slabé, osvěcuj pochybující, posiluj malomyslné, podrž kolísající, probud' dřímající; ved' hledající, rozehřej vlažné. Dej nám, ať jsme znamením tvé přítomnosti, tvé zachraňující lásky. S Ježíšem a nikdy jinak! To je naše budoucnost.

Váš jáhen Pavel Urban

*Kurz psaní ikon
s Martinem Damiánem*
21. 11. – 24. 11. 2019

BABIČKA

Ahoj Michaeli, říkala jsem si, jaký ti k narozeninám dát dárek, a nakonec jsem vymyslela, že ti jako dárek napíšu vzpomínky na svou babičku Libuši z uplynulých měsíců.

Měli jsme teď uplynulý půlrok speciální tým, že moje devětatadesátiletá babička Libuše přestala chodit a ocitla se v péči boromejek v Řepích. Naši rodině se tím zajímavě obohatil program o ježdění za babičkou. Když jsem jela s dětmi, nabraly si s sebou hračky, jezdily babičce po peřině s autíčky nebo jí házely plyšový míč. Když jsem jela sama, mohla jsem si k babičce jen tak sednout, abychom se na sebe usmívaly, protože babička už nemluvila. Nikdy by mne nenapadlo, že to může být tak přirozené, navštívit někoho na hodinu a jen se na něj usmívat. Když jsem takhle bez dětí přišla za babičkou poprvé a sedla jsem si k ní, problesklo mi hlavou: „aha, to je jako přijít na nějakou dobu ke svatostánku.“ Jak říká Kristus v evangeliu, že navštěvovat nemocné je jako navštěvovat Jeho, stalo se pro mne takovým mottem pro návštěvy u babičky „nechte maličké přicházet ke mně“ a já měla tu úžasnou možnost být tou maličkou a vzpomínat si na doby, kdy jsem byla opravdu malé dítě, co jsem všechno s babičkou zažila.

Docela často se mnou za babičkou chodila i kamarádka Klára ze spolčá maminek se svým dvouletým chlapečkem Kubíkem. Bylo hezké, jak i z ní a z Kubíka měla babička radost, jako by to byla její vlastní vnučka a pravnouček, i když příbuzní vůbec nejíme. Vnímala jsem to jako reálné naplnění toho příslibu, že skrze církev a farnost člověk získá další rodinu, která je mu stejně blízká jako ta biologická. Klára se mnou byla v Řepích i ten den, co babička zemřela, a navrhla mi, že jestli bude mít další dítě, abych se stala jeho kmotrou. Čímž bychom se de facto staly opravdu příbuznými.

Před rokem přišel můj manžel s nápadem, že bychom mohli babičce zařídit setkání s knězem a pomazání nemocných, i když ji její rodiče dali jen pokřtít a pak ji jako dvouletou dali „škrtnout“ z církevní matriky. Dokonce se nabídl, že to mým rodičům, u kterých tehdy babička bydlela, navrhne on, jako neutrální osoba, se kterou se pravděpodobně nebudou dohadovat jako kdysi se mnou, když jsem

*Domov
sv. Karla Boromejského
v Řepích*

domů přišla s tím, že chci být pokřtěná. Nakonec jsme to téma před mými rodiči otevřeli ve chvíli, kdy babička přestala chodit. Protože krátce nato se babička stěhovala k boromejkám, bylo to už pak snadné, protože u nich se taková služba dohaduje snadno a jsou zvyklí zaopatřovat pokřtěné, ale pak nepraktikující staroušky. Vrátilo mi to zajímavé vzpomínky na to, co mi babička vyprávěla o svém dětství. Jak měla starší sestry a po vystoupení jejich rodiny z církve se ocitly nějaké dětské katechismy po těch sestrách odhozené na záchodě. Babička si je tam prý chodila tajně číst. To mi v pubertě přišlo strašně dojemné a dobrodružné zároveň a čerpala jsem z toho povzbuzení sama pro sebe. Když babička dostala v květnu u boromejek pomazání nemocných, četla jsem právě doma o Zacheovi a říkala jsem si, že by to mohlo přinést Boží požehnání nejen jí, ale také celé rodině – příbuzenstvu, protože se tím krásně dává najevo zájem Boha a církve o člověka jako takového, ne pro jeho zásluhy, jestli v životě chodil do kostela, ale prostě proto, že je. Babička zemřela půl roku potom, v úterý 12. 11., kdy se v kostele četlo evangelium o Zacheovi. Netuším, zda má Bůh ještě nějaká esa v rukávu, jak po zacheovsku vnést požehnání do našeho příbuzenstva skrze příběh mé babičky, ale jedna věc už přišla. V den, kdy babička zemřela, přijela do Řep také moje máma, která se svěřila, že vůbec neví, jaký uspořádat pohřeb. „Můžeš mít budto poslední rozloučení ve smuteční síni v krematoriu nebo boromejky dávají k dispozici kostel pro pohřeb každému, kdo u nich zemře.“ Moje máma přišla s překvapivou odpovědí: „Ty bys asi dala přednost té druhé variantě, vid’?“

A tak, když to shrnu, měla moje babičku Libuška církevní pohřeb, v což jsem se celé dlouhé roky předtím vůbec neodvažovala doufat. Přišlo tam pár babiččiných příbuzných, příbuzní mého manžela... a pár mých kamarádek ze spolča, protože spolčo, farnost a církev jsou přece moje rodina...

Koukám, že jsem z toho nakonec udělala maxidárek, jak jsem se rozpovídala. Tak ať Tě Bůh zahrnuje svým požehnáním jako Zacheovu rodinu. A spolu s tebou tvou farnost a všechny, se kterými pracuješ a jsou jako tvoje rodina..

Kateřina

NEZÁVISLOST NAŠÍ VÍRY

Církev je v současnosti ohrožena rozštěpením, jako už mnohokrát. Tentokrát kvůli fundamentalistům, co považují papeže Františka za heretika, neboť jim narušuje zažitě způsoby vnímání a praktikování víry. Jejich společnou vlastností je neschopnost oprostít víru od zažitých **dobově podmíněných náboženských představ**.

Tato potíž provázela církev od samého počátku.

Představa prvních křesťanů, že konec světa s druhým příchodem Krista je za dveřmi, vzala za své vlivem plynutí času a ukázalo se, že to s Ježíšovým posláním vůbec nesouviselo.

Ve středověku byli zase křesťané přesvědčeni, že Země je středem vesmíru. Jak Koperníkovy, tak Galileovy spisy o heliocentrismu (že Země obíhá kolem Slunce) se proto dostaly na index zakázaných knih a byly tam ještě v roce 1834. I velice vzdělaný

a Galileovi nakloněný kardinál Belarmino byl přesvědčen, že heliocentrismus se mýlí, neboť odporuje příslušným pasážím Starého zákona, které chápá doslovně (jako většina jeho současníků). Ještě ostřeji odsoudil heliocentrismus Luther. Je zajímavé, že Církev vlastně odmítla oficiálně geocentrismus až v r. 1992, a to omluvou Jana Pavla II za perzekuci Galilea, tedy po 359 letech. Bylo to dokonce 459 let poté, co polský kanovník Mikuláš Koperník předložil svůj spis *De Revolutionibus Orbium Coelestium* papeži Klementu VII.

Avšak ani dnes v době explozivního nárůstu vědeckých poznatků bychom neměli víru spojovat s některým z nich. Nabízí se zejména kosmologická teorie Velkého třesku před 13,7 miliardami let, kdy vesmír byl menší než atom a kdy vlastně začal plynout čas. Nemusíme se znepokojovat ani sofistikovanými spekulacemi některých teoretických fyziků, kteří Boha odmítají a hmotu považují za věčnou s tím, že existují další vesmíry. Ostatně takové spekulace nejsou falzifikovatelné (vyvratitelné novými poznatky), a tedy do vědy nepatří. Navíc porušují

pravidlo Occamovy břitvy (Occamova břitva je princip logické úspornosti podle anglického františkána Williama z Ockhamu (1287–1347). Jímí uvažované multiversum nemůže naši víru ohrozit, neboť jejich další vesmíry by stejně byly stvořitelským aktem všemohoucího Boha. Takže nevažme svou víru na dobové představy ani dnes.

Stvoření světa podle 1. knihy Mojžíšovy pořád chápou doslovně kreacionisté (i v katolické církvi), ačkoliv jde evidentně o básnický text, hymnus na oslavu Boha. Některé protestantské církve se kreacionismu nevzdaly dodnes, přestože už Darwin předložil množství dokladů o evoluci živé přírody a ty byly následně znásobeny různými vědeckými disciplínami. Potvrzuje ji velké množství dat z geologie, biogeografie, paleontologie, ze srovnávací anatomie a embryologie, z molekulární genetiky, z genetiky populací a ze systematické biologie. Je to jediný možný výklad živé přírody.

Kreacionisté asi biologii nestudovali, autoritou je jim 1. kniha Mojžíšova. Kreacionismus není věda, kreacionismus je potřeba stálosti ve světě, kde vzaly za své tradiční hodnoty a kde vše je relativní. Tuto potřebu pocítujeme i my katolíci, byť je kreacionismus rozšířen hlavně v evangelikálním prostředí. Američtí odpůrci evoluční teorie dokonce opakovaně požadují, aby se kreacionismus vyučoval na školách. V lepším případě se na biologie nahlíží s podezřením, že bourají osvědčený systém pravd. Výsledky jejich práce jsou často chápány jako útok na náboženství.

Zatímco ateisté považují každé vysvětlení dosud nepochopeného jevu za vítězství vědy nad Bohem, tak kreacionisté zarputile poukazují na jevy, u nichž vysvětlení chybí. Vysvětlovat záhady přírody poukazem na Pána Boha je jaksi pohodlnější (tzv. Bůh mezer). Kreacionista také nikdy neopomene vytknout vědci, že žádná její teorie neplatí absolutně (jsou podle Poppera vyvratitelné), zatímco v Bibli nacházíme konečnou pravdu. Bojovní kreacionisté jsou svým zaujetím neuvěřitelně podobní bojovným ateistům.

Fakt evoluce žádným způsobem Bohu neprotiřečí a naši víru neohrožuje. Bůh může zasahovat do evoluce zcela v souladu s přírodními zákony. Mutace (zdroj nových druhů) jsou plně vysvětlitelné z pozice molekulární genetiky, ale jsou však extrémně nepravděpodobné.

Na druhé straně je nutno říci, že (neo)darwinismus opravdu mnohé vysvětlit neumí. Přírodním

výběrem mohou sice vzniknout i velmi složité struktury, ale proč se u člověka vyvinulo abstraktní myšlení, sebereflexe a umělecké nadání, když nepřináší žádnou evoluční výhodu? Proč se nevyvinulo u šimpanzů či delfinů, kteří mají stejně jako my nadbytečnou kapacitu mozku?

V církevních dokumentech se běžně argumentuje Biblií, ale téměř vůbec ne vědeckými poznatky, ačkoliv by to bylo efektivnější. Pokroky vědy totiž svědčí o Božím díle důkladněji než Bible. Ukazují, že svět je mnohem barvitější a podivuhodnější, než jak jej mohli vidět bibličtí autoři, a jak jej vidí náboženští fundamentalisté.

Na teologických fakultách se kromě teologických disciplín pěstují humanitní vědy, ne však přírodovědné obory. Jak doporučuje Vácha, do jejich učebních osnov by měla být zakomponována kosmologie spolu se základy molekulární genetiky a evoluční biologie. Tyto vědy mají teologii hodně co říci. Díky jim si uvědomujeme nesamozřejmost světa a existence života na Zemi.

Důkladné poznatky o vzniku vesmíru, života na Zemi a o vývoji člověka vedou k překvapivému zjištění, že fyzikálně možné stavy, jakých vesmír může nabývat, umožňují vznik života pouze ve velmi úzkém rozmezí; stačí nepatrná odchylka a již v něm nebude možný život. Přesné nastavení všech těchto specifických podmínek se jeví jako velice nepravděpodobná náhoda; tím spíše když je nutno „zřetězit“ jednotlivé nepravděpodobné stavy v souvislý sled podmínek, který vyústí ve vznik života a nakonec inteligentního pozorovatele.

Tyto skutečnosti vedly k formulaci tzv. antropického principu. Jeho silná verze tvrdí, že vesmír se vyvinul tak, aby v něm mohli vzniknout lidé. Kdyby kterákoliv z tisíců evolučních změn proběhla jinak, ke vzniku člověka by nedošlo. To sice nelze falzifikovat, takže nejde o pevný vědecký poznatek. Z toho však nplyne, že by to nemohlo být skutečností. Bůh mohl vesmír s tímto záměrem stvořit.

Lze tedy shrnout, že Bůh je **tvůrcem zákonů** chování hmoty a její organizace do složitějších struktur. Velkolepost Boha tím není nijak snížena. Naopak: Vytvoření přírodních zákonů, jejichž působením vznikl vesmír a udržuje se v „chodu“, a které vedly k rozvinutí úžasného květu života, je dílem nad všechnu představu **geniálním!** Řekl bych, že toto naopak s naší vírou souvisí.

*Z textů na internetu
sestavil J. Hampel*

**5.12.
MIKULÁŠSKÁ
NADÍLKA**

PĚŠKY DO JERUZALÉMA

Již jsme si zvykli, že náš pan farář Michael Špilar každým rokem jeden či dva týdny doprovází poutníky po Izraeli. Vždy jsem si představovala, jaké to asi je, jak si každý den s batůžkem na zádech, s Biblí v ruce vyjdou do „přírody“ a rozjímají pod jeho vedením nějaký verš spojený se životem Ježíše. Jestli tomu tak opravdu je, se dozvíme z následujícího rozhovoru. Loni v listopadu se totiž do těchto míst vydaly spolu s ním i čtyři naše farnice. Jednou z nich je Mirka Mrázková.

■ **Mirko, na úvod se nám prosím trochu představ. Jak dlouho je naše farnost i tvou farností?**

Ve farnosti jsem s přestávkami od roku 1978, kdy jsme se přistěhovali na Jižní Město. Prožila jsem zde všechny nejdůležitější momenty od mého biřmování, přes svatbu, křty dětí, jejich první svaté přijímání. Zažila mše ve stanu, mateřské školce... Takže jsem pamětník (stanem se myslí stan sv. Pavla a mateřskou školkou kaple sv. Ludmily, kde probíhaly mše svaté, protože kostel sv. Františka kapacitně nestačil, pozn. redakce).

■ **Uvažovala jsi již nějakou dobu, že se s Michaelem připojíš k této pouti po Izraeli, nebo to bylo z tvé strany spontánní?**

Spíš spontánní. Rozhodla jsem se víceméně ze dne na den.

■ **Co tě nejvíce lákalo? Proč jsi tam chtěla být? Jaká jsi měla očekávání?**

O nějaké pouti jsem uvažovala již delší dobu. Do Izraele jsem se také chtěla podívat. Na konferenci v Brně jsem slyšela o pouti do Jeruzaléma.

A začala o tom přemýšlet. Když jsem pak zjistila, že jedna z mých kamarádek o tom uvažuje, bylo vše rozhodnuto.

■ **Doprovázel vás kromě P. Michaela ještě někdo jiný? Kolik vás bylo ve skupině?**

Ano, kromě Michaela, Jiří „Ozzy“ Černý a Kateřina Lachmanová. Dohromady nás bylo 27.

■ **Navštívili jste nějaká biblická místa? Byl čas také na poznání místních reálií?**

Na návštěvu biblických míst bych doporučila jiný typ zájezdu. Putovali jsme pěšky někdy více, někdy méně obydlenou krajinou, doslova přes hory doly. Navštívili jsme mnoho úžasných míst, kostelů, klášterů, nakonec jsme došli do Jeruzaléma. Ten pocit, když dosáhnete s pomocí Boží něčeho, po čem jste několik dní toužili, na co jste se těšili, se nedá popsat. Tam jsme strávili dva dny, které opravdu stály za to. Pro mne velmi silný zážitek, který mi v tu chvíli vynahradil všechna biblická místa v Izraeli.

■ **Prosím, popiš nám, jak přibližně vypadal každý den. Kdy jste vstávali, jak dlouho vždy trval nějaký úsek apod.**

Vstávali jsme okolo páté hodiny, odcházeli po krátké ranní modlitbě ještě za rozbřesku, do dalšího kibucu jsme se snažili dojít před setměním. Během cesty byly zastávky na mši svatou, snídani, oběd, návštěvu zasvěceného místa. Nebo jen zastavení na krásném místě v přírodě. Každý den byl trochu jiný a bylo to velmi rozmanité, dostali jsme se i do měštiny.

■ **Kdy jste přibližně mše svaté slavili a byly vždy v přírodě? Jak jsi vnímala jiné prostředí při slavení mše?**

Mše svaté byly na začátku každého dne v ranních hodinách, po chvíli putování, někdy v rozvalinách kláštera, někdy na vrcholku hory. Bylo to opravdu velmi rozmanité, pokaždé jiné a pokaždé krásné. Mše pod širým nebem byla opravdovým zážitkem, bez všeho nepodstatného, jen Bůh, kněz a společenství poutníků, kteří mají stejný cíl. Každý jiný a přece v tu chvíli jedno.

■ **Kdy jste měli čas na ztišení? Být jen sami před Pánem?**

Času na ztišení bylo 24 hodin denně každý ze sedmi dnů. Během putování jsme šli mlčky krajinou, někdo vyhledával rozhovory, někdo ne. Navzájem jsme se respektovali. Některé úseky byly striktně v silenciu, většinou přede mší sv. Nebo po společné modlitbě a zamyšlení. Každý den nám bylo nabídnuto slovo, text z Písma, téma, které jsme mohli rozjímat cestou.

■ **Při pouti se může stát, že se vynoří nějaká věc a je třeba ji zpracovat. Stalo se to i tobě? Máš nějaký hlubší zážitek, se kterým se chceš s námi podělit?**

Vynoří se vám spousta věcí. Máte čas přemýšlet. Přezvíkávat věci dokola, ale po několika hodinách vás to začne unavovat. A necháte věci plynout. Začnete vnímat jen Boží přítomnost a vás samotné v ní, přestanete myslet na sebe a myslíte pouze na něj. Na radost, že můžete být s ním a nemyslet na nic jiného. Vše ostatní je v tu chvíli nepodstatné. Víte, že vás někdo vede a těšíte se do Jeruzaléma.

■ Bylo to pro tebe fyzicky náročné?

Pro mne ano, jsem spíš kavárenský typ. Denně jsme šli asi jen 20-25 km, ale často opravdu těžkým terénem, navíc ve velkém vedru.

■ Kde jste byli ubytováni? Ve městě nebo na vesnici? Po kolika jste bydleli na pokoji?

Byli jsme ubytováni ve vesnicích – kibucech, v bungalovech, po dvou, kufry nám převáželo doprovodné vozidlo. Šli jsme pouze s batohem, ve kterém jsme měli tekutiny a jídlo.

V Jeruzalémě pak dvě noci v hotelu přímo ve Starém Městě.

■ Měla jsi možnost potkat nějaké místní lidi, popovídat si s nimi o jejich kultuře, zvycích, náboženství? Jaké tam v té době bylo počasí?

Měli jsme možnost se setkat s muslimkou, která se s námi sdílela o své víře – islámu. Dokonce jsme se mohli podívat do mešity. Po Chrámové hoře nás provedl místní mladý průvodce...

Michael s Kateřinou nás seznámili se zvyky a náboženstvím našich starších bratří možná lépe než místní.

■ **Slyšela jsem, že váš návrat zpět byl trochu komplikovaný...**

Trochu se nám protáhla cesta... asi v půlce letu zjistili poruchu v řídících systémech a letěli jsme zpět do Tel Avivu. Podezírám Hospodina, že to byly vyslyšené modlitby všech, kterým se nechtělo domů. Nakonec Izraelci vyměnili, co potřebovali, a všichni jsme se vydali směr Praha. Myslím, že největší starost měli ti doma, co nás sledovali na radaru a nevěděli, co se děje.

■ **Člověk se účastní poutí, aby načerpal sílu, zklidnil se, poznal nové lidi, a je mu tam hezky. O to je pak větším šokem návrat do běžného života. Bylo to šokem i pro tebe? Přece jen jsi s Pánem něco zažila, někde se posunula, ale ti, kteří zůstali doma asi ne...**

Ani ne. Něco jsem zažila, jestli jsem se někde posunula, nevím...

Pro mne byl nejsilnější moment v Jeruzalémě, doputovali jsme večer v pátek a my se vydali s malou

skupinkou hned ke zbytku Chrámu ke Zdi nářků. A já měla v tu chvíli pocit, že jsem došla domů. A se mnou všichni moji blízcí, na které jsem myslela celou pouť. Když jsem přijela do Prahy, tak se vlastně nic nezměnilo, byli jsme všichni celou dobu spolu.

Nevím, jak to popsat, ale mám pocit, že to bylo požehnání nejen pro mě, ale i pro ně. Hrozně jsem se na ně těšila.

■ **Doporučila bys tuto pouť dalším lidem? Pro koho je podle tebe nejvíce vhodná? Myslíš si, že se tam znovu vypravíš? Třeba i jinou formou?**

Doporučila bych to každému, kdo je fyzicky zdravý a nemá problém chodit.

Vrátit se tam pochopitelně chci, Izrael je návykový, jak mi bylo řečeno, a je to pravda. Už jsem koukala na letenky.

**Děkujeme za sdílení a čas,
který sis na naše odpovědi našla.**

Katka

KŘESŤANSKÝ SPORTOVNÍ KLUB PRAHA

Z KRONIKY SNĚHOVÉ VLOČKY ZÁPISKY SKAUTSKÉHO DÍVČÍHO ODDÍLU

Předvánoční oddílový program

Naše celodenní a především celooddílová výprava začala srazem v devět hodin ráno u našeho oblíbeného KCMT. Poté, co jsme se tedy všechny sešly, následoval pokřik a cesta do suterénu kostela, kde nás čekala klubovna.

Všechny jsme se rozdělily do čtyř skupin. Nutno podotknout, že v každé skupině byly aspoň dvě skautky, aby když tak pomohly mladším světlušám. Pustily jsme se do následujících činností:

- vykrajování vánočních, voňavých ozdobiček z mandarinek a pomerančů
- vyrábění sněhuláků zabalených do šál z ponožek
- zdobení cukroví a následná konzumace cukroví
- hraní deskových her.

Po všem tom zdobení, vyrábění, vykrajování, hraní a pochutnávání si na vlastnoručně zdobeném cukroví nám Eliška (hlavní vedoucí našeho oddílu) ohlásila, že je čas na oběd. Všechny vybalily svoje obědky z domova. Poté nastalo uklízení klubovny a převlíkání se z pracovního oděvu do společenského.

Když jsme se všechny oblékly a vyšly ven z kostela, daly jsme si na schodech oddílovou fotku.

Pak už jsme se vypravily do Divadla Kampa na představení o kapru Karlovi, což je kouzelný kapr, co umí zpívat koledy a samozřejmě mluvit.

Když jsme dojely do divadla, tak si světlušky sedly dopředu a starší dozadu, aby každý viděl. Pak byl čas asi pět minut si sdělit své dojmy a začalo divadlo. Zavoněl zvoneček, zhasla se světla a na podium vstoupily dohromady asi čtyři osoby. Kocour Bubín, Pan Větríček, babička Ludmila Housková a kapr Karel. Neřeknu vám sice celé divadlo, ale můžu vám ho vřele doporučit.

Po zhlédnutí skvělých hereckých výkonů jsme vyšly na tramvaj. Tou na I. P. Pavlova a z něho metrem na Háje.

Zapsala: Sůša

Mikulášská nadílka

Radujte se! Svatý Mikuláš nás ani letos nenechal ve štýchu a zavítal opět do Komunitního centra Matky Terezy i s početnou družinou andělů. Připravit bohatou nadílku pro děti z celého Jižního Města však není věc zcela snadná a vyžaduje mnoho pomocných rukou nejen přímo při nadílce, ale i ve dnech předchozích. A to nemluvíme o několikaměsíční fázi, která všemu předchází a ve které je potřeba obsadit roli Mikuláše a další důležité posty, rozhodnout termíny, počet a podobu balíčků, přesný průběh nadílky, připravit rekvizity, zkontrolovat kostýmy a spoustu různých drobností...

Mám velkou radost z balíčkování. Už druhý rok se do této aktivity zapojilo hodně dobrovolníků, které jsem nemusela osobně oslovit a přemlouvat. Letos nás bylo kolem 40 a práce šla rychle od ruky. Dalším důležitým počinem je příprava sálu

pro odbavení přes 300 dětí (+ doprovod), jejíž součástí bývá i zaškolení pořádkové služby. Ta se stará o to, aby davy proudily plynule, informuje je o všem potřebném, pomáhá, když je potřeba.

Nedílnou součástí je příprava stanovišť. Ta nabízejí dětem i jinou aktivitu než jen čekání ve frontě na Mikuláše. Po loňském společném zdobení velkého anděla se letos podařilo ve spolupráci se Sněhovou vločkou připravit k jednomu stanovišti korpus obřího adventního věnce, který nazdobily děti během nadílky, a v adventní době byl pak k vidění v kapli sv. Terezie z Kalkaty. Tvůrčí stanoviště bychom chtěli zachovat i pro příště. Otázkou je, co společného by mohly děti tvořit příští rok?

A aby to nebylo jen o přípravách, přidávám ještě svědectví:

„Moc děkuji za přivítání být trochu nápomocna při Mikulášské nadílce. Líbí se mi, že KCMT je otevřené pro všechny a zprostředkovává poznávání duchovního světa lidem, kteří by do kostela nepřišli.

Když jsem přijímala tvoji nabídku pomoci na Mikulášské nadílce, stát u Nebeského telefonu, měla jsem trochu obavu, zda vůbec zvládnu být dobrým zprostředkovatelem mezi andělem a dětmi. Netušila jsem, co od toho očekávat, účastnila jsem se nadílky poprvé. Když se najednou utvořila fronta dětí, které si přály mluvit s andělem a říci mu básničku (některé s menším či větším sebevědomím), spadly ze mne veškeré obavy. Všechno bylo spontánní, nenucené. Občas jsem si připadala až nadbytečná. Hlavně u těch starších dětí. Některé už přišly třeba po čtvrté a všechno znaly. To jsem se od nich ještě nechala poučit.

Bylo příjemné se seznámit s dalšími pomocníky, setkat se po delší době se známými a strávit příjemný čas mezi dětmi. Nebeský telefon je skvělý nápad. V mezičase jsem přemýšlela nad svou komunikací

s Pánem, jak ji vylepšit a zdokonalit. Občas v tom hemžení velkého množství dětí a dospělých bylo špatně slyšet, co andílek povídá dětem. Říkala jsem si, že jsem na tom podobně. I já občas přeslechnu ten jemný hlas Pána, co mi šeptá. I když mám dost různých povinností, dala jsem si závazek, že tento advent otevřu více své ruce i srdce Pánu. Daruji více času potřebným.“

Jana G., dobrovolnice

Závěrem bych ráda poděkovala všem, kteří nenechali ve štýchu mne a se mnou všechny děti. I zdánlivě nicotná pomoc, ať už před akcí, v průběhu či po ní, je obrovským přínosem ke společně vykonanému dílu. Velké díky za modlitbu, i ta je nedílnou součástí celé akce. Jsem vám všem moc vděčná a raduji se z toho!

Anička

Kontakty

■ Lyžařský / SNB výcvik o jarních prázdninách 15. 2.–22. 2.

hory@kskpraha.org

■ Zapůjčení lyžařské výbavy

jarda.olsansky@kskpraha.org
tel. 603 256 411

■ Sněhová vločka, oddíl a tábor skautek

Lucka Skrčená, vůdce oddílu
tel. 721 770 421, l.skrцена@seznam.cz
Eliška Kosmáková: elzuska@spoluzaci.cz

■ Dívčí skautský oddíl

Eliška Kosmáková, vůdce oddílu
tel. 725 336 536, elzuska@spoluzaci.cz
Nicole Rážová, zástupce
tel. 607 605 010
nicole.razova@gmail.com

zprávičky z Farní charity

Na Tři krále jsme v kanceláři přijali telefonický hovor. Volal zcela zdrcený pán. Stěžoval si na babičku Alenku, která s rodinou ještě vesele oslavila Vánoce, Silvestr a pochutnala si na novoročním obědě. Třetího ledna ráno nevstala z postele a příbuzným oznámila, že je unavená a chce v klidu odejít. Přestala jíst, omezila příjem tekutin a především odmítala vstát z lůžka. Děti ji okamžitě odvezly do nemocnice, kde proběhla všemožná vyšetření. Lékaři zjistili jediné, že s ohledem na věk je paní Alenka úplně v pořádku. Diagnóza stárí a s ní související únava a vyčerpání organismu.

Opatrně jsme se ptali, kolik let babičce vlastně je? Dozvěděli jsme se, že v prosinci oslavila devadesáté šesté narozeniny a doposud prakticky nemarodila. Zdravíčko jí sloužilo i hlavu má bystrou. A teď najednou! Asi bych nespočetala, kolikrát jsem podobný příběh slyšela. Příbuzní by měli s vděčností přijmout dar života blízké osoby, která se bez větších zdravotních potíží dožila takto požehnaného věku. Místo toho se lidé často zlobí, stěžují si nebo bědují. Někdy mám pocit, že někteří z nás vlastně pochybují o lidské nesmrtelnosti. Nicméně jsem si své myšlenky nechala pro sebe a zeptala se, co pro rodinu můžeme udělat? Požadavek byl jednoduchý, pomoc s hygienou na lůžku.

Pěči jsme zahájili a byla to jedna z nejkratších služeb v historii naší organizace. Paní Alenka byla neuvěřitelně milá. Sice ležela na posteli, ale ochotně spolupracovala a byla naprosto klidná a smířená. Prožila krásný, požehnaný život a jako věřící byla zvědavá, co bude dál. Nebála se. Těšila se. Její tělo bylo unavené a toužilo po odpočinku. Duše byla připravená na další cestu. Trápilo ji jenom to, že

rodina její rozhodnutí odejít nechtěla přijmout. Před očima se nám ztrácela, až zbýval úsměv a veliké oči. Při čtvrté návštěvě požádala pečovatelku, aby před odchodem otevřela okno. Za chvíli prý přijde dcera, v místnosti se nedá dýchat, tak aby se vyvětralo. Pracovnice ji pečlivě přikryla a splnila její přání. Dcera s pečovatelkou se potkaly před domem a prohodily pár slov. A právě v těch pár minutách o samotě se duše paní Alenky vydala na další cestu.

Tříkrálová sbírka v pražské arcidiecézi proběhne od 1. do 14. ledna 2020. První dny sbírky zasahují ještě do termínu vánočních prázdnin. Předpokládám proto, že většina našich koledníků bude koledovat až v období mezi 5. a 14. lednem. Děkujeme všem za příspěvky do kasiček. Arcidiecézní charita Praha zveřejnila, které projekty podpoří ze svých patnácti procent z výtěžku Tříkrálové sbírky. Finanční prostředky budou využité na:

- Rekonstrukci azylového domu pro matky a rodiny s dětmi sv. Máří Magdalény v Kralupech nad Vltavou
- Sociální bydlení
- Pomoc rodinám v nouzi
- Zdravotní péče v Ugandě

Charita Praha – Chodov použije finanční prostředky na podporu svých terénních sociálních projektů. Tedy na domácí péči pro seniory žijící v oblasti Prahy 4, 11 a 12.

Všichni účastníci Tříkrálové sbírky, včetně rodičů dětí, které při sbírce koledují, jsou srdečně zváni v neděli 5. ledna 2019 do kostela sv. Tomáše v Josefské ulici, Praha 1. Ve 14.30 hod. bude bohoslužba slova s požehnáním koledníků. Následovat bude v 15.00 hod. Tříkrálový průvod s velbloudy přes Karlův most na Staroměstské náměstí, kde v 16.00 hod. zazní Česká mše vánoční od Jakuba Jana Ryby.

Přeji Vám požehnaný rok 2020.
Eva Černá

dobrovolníci, dobrovolnice, dobrovolníčata

Milé dobrovolnické dušičky, milí farníci,

když se ohlédnou za tímto rokem, tak vidím spoustu práce, které jsme spolu s vámi udělali. Díky všem ministrantům, kostelníkům, těm, kdo se starají o květiny, o čistotu v kostelích a okolo. Díky katechetům, kavárníkům... A všem dalším, byl by tu dlouhý seznam. Ráda bych vás všechny pozvala v neděli **26. 1. 2020 od 16.00 na již tradiční novoroční setkání „Poděkování za DOBRO“**. Toto setkání je takovou malou odměnou a příležitostí se potkat i jinak než při práci. Prosím ty, kterých se to týká, aby se mně do 22. 1. přihlásili, jestli budou moci přijít.

Konec kalendářního roku je v komunitním centru ve znamení spousty programů, které buď organizujeme my jako farnost, a nebo naše prostory využívá někdo jiný. Jsou to například školy se svými vánočními akademii, ZUŠ s koncerty, vánoční program filipínské katolické komunity, přednášky experimentální univerzity pro prarodiče a vnoučata nebo firemní školení. V našich prostorách během všedních dnů také probíhají zkoušky jednoho velkého muzikálu. Na programy pro školy o Vánocích letos přišlo bezmála 30 třídních kolektivů. Velké díky Blankám, Martině, Lýdii, Gábice, Tereze, Miluši, Markétě, Janě a hlídačkám dětí. Do toho všeho stále ještě teď řešíme následky úderu blesku (srpen 2019). Připravuje se natažení látky do kaple před stávající akustické panely. Velký pohyb lidí také vyžaduje

častější přesuny nábytku sem a tam. Častější úklid. To vše není samozřejmé a neudělá se to samo. Takže ještě jednou díky všem, kteří sice nejsou moc vidět, ale dost znatelně bychom to všichni pocítili, kdyby něco z toho nebylo.

V lednu se můžete těšit **na farní ples, a to v sobotu 11. ledna od 19.00**. Vstupenky můžete zakoupit v kanceláři KCMT. Uvítáme také pomoc s přípravou sálu a následným úklidem. Můžete se hlásit u paní Marie Macounové (macoun_praha4@quick.cz). Součástí plesu bude také tombola. Příspěvky do tomboly můžete nosit do kanceláře KCMT.

Blíží se také **čas MASOPUSTNÍ** a jako obvykle hledám tým lidí, který by pomohl zrealizovat tento den (tentokrát 8. 2.). Při této akci k nám přijde hodně lidí z Jižního Města a okolí. Nebude chybět průvod masek od metra Opatov a u nás v KCMT a jeho okolí bude připravený program pro rodiny. **MOC PROSÍM** o pomoc s přípravou této akce (příprava sálu, příprava soutěží pro děti, občerstvení, úklid, šatna, příjem lidí, výdej odměn, placování, realizace masek – jednotných pro tým). Letos je téma **„v lese na jehličí...“**. Slyší někdo tohle moje volání o pomoc? Ozvěte se mi, prosím, abychom vše včas domluvili a připravili.

Uvítám také náměty na výstavy, koncerty a divadla. Jsme rádi, když vás zajímá, co se u nás děje.

V novém roce přeji všem, abychom se nechávali Bohem překvapit. Měli otevřené srdce, oči a ruce pro to, co nám chce nabídnout. A není toho málo – dává nám sám sebe.

Vlasta Hamalová

koordinátorka

dobrovolníků a programů

KNIŽNÍ OBCHŮDEK

• Evangelium na každý den 2020

Paulínky, KČ 109,-

Knižka kapesního formátu je každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelní úryvek příslušného dne je doprovázen krátkým komentářem. Podněty k rozjímání na rok 2020 připravil kolektiv autorů. Evangelium dne je uvedeno v plném znění. Nechybí však odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti, svátku či památce daného dne.

• Renzo Allegri: Zázraky Otce Pia

Doron, KČ 349,-

Otec Pio z Pietrelciny (1887–1968) po celých padesát let nosil viditelná stigmata (rány Kristovy), byl to velký přímluvce všech trpících před Boží tváří a mistr duchovního boje. Jeho poslání zjevně neskončilo dnem jeho odchodu k Pánu, ba právě naopak: Do Pietrelciny neustále přicházejí nová a nová svědectví o milostech obdržených na jeho přímluvu, ať už jde o zázračná uzdravení, obrácení či jiné Boží zásahy.

MEDITAČNÍ MYŠLENKY MOUDRÝCH

■ Přistání na Měsíci 1971: Při naší měsíční cestě jsme objevili jediný čistě bílý kámen, který jsme přivezli na Zemi. Novináři v Houstonu jej hned nazvali Genesis. Ve Zjevení Janově totiž o bílém kameni stojí psáno (**Zj 2, 17**): *Tomu, kdo zvítězí, dám jíst ze skryté many; dám mu bílý kamének a na tom kaménku je napsáno nové jméno, které nezná nikdo než ten, kdo jej dostává. Modlím se za pozemšťany, aby poznali radost z nového života s Kristem, aby každý dostal nové jméno, jež by ukazovalo na začátek nového života, a aby se každý stal víc než pozemšťanem.* (**James Irwin**)

■ Ať se děje cokoli, jsem-li dobrý, bude moje pozemská cesta pro lidi k užítku; jsem-li zlý nebo líný, pak ať se budu jakkoli snažit, nevznikne skrze mne nic dobrého.

(**Z myšlenek Karla Foucaulda**)

■ Syn nazaretského tesaře, který ve svém životě nejednou sekl do dřeva, nikdy neřekne, že tříška byla větší nežli trám. Neříkejme si to ani my, když ji náhodou zjistíme v cizím oku. Přišli bychom s Ním do velkého sporu.

(**Ludvík Černoch**)

■ *Zlatá bula sicilská* patří k nejvýznamnějším listinám české státnosti. Zavrhuje hlavně úsilí o změnu českého knížectví na království a stvrzuje *dědičný královský titul* pro přemyslovského panovníka a jeho potomky. Budoucí císař Fridrich II. ji vydal 1212 českému panovníku Přemyslu Otakarovi I. Výraz *bula* pochází z latinského slova *bullā* a znamená zejména listinu, středověký výnos. *Zlatá bula* má pečeť vyrobenou ze zlata. *Sicilská bula* proto, že Fridrich II. byl králem Sicílie. Zlatou bulu ku prospěchu české země znovu stvrdil a její privilegia rozšířil císař Karel IV., když v r. 1356 vydal Zlatou bulu Karla IV.

(**Růžena Adamová**)

MC DOMEČEK / YMCA PRAHA

DOPOLEDNÍ PROGRAM

Do dopolední herny je vstup bez přihlášení – vstupné pro rodinu 50,- Kč/dopoledne, v pátek je pro doprovázející babičky a dědečky jen 30,- Kč/dopoledne.

- Po + Út / 8.00–12.00 / Školička Sluníčko (obsazeno).
- St / 9.00–12.00 / Otevřená herna, od 10.00: Hrátky s batolátky (do 18 m.) – bez přihlášení.
- Čt / 9.00–12.00 / Otevřená herna, od 10.00: Pohybové hry pro rodiče s dětmi (dětí od 18 m.) – bez přihlášení.
- Pá / 9.00–12.00 / Otevřená herna, od 10.00: Čas na pohádku, od 10.30: Šikulové – Tvořivá dílnička.

ODPOLEDNÍ PROGRAM

PRO DĚTI

- Po / 16.00–18.00 / Malý Muzikant
- Po a Čt / ANGLIČTINA
- Út / 15.15–16.00 / Tanečky (dětí 3–7 let)
- St / 15.30–16.20 / MONTE PRACOVNY pro děti od 1,5 roku do 3 let, 17.00–17.45 / ELKONIN.

PRO DOSPĚLÉ

- Po / 18.05–19.05 / ANGLIČTINA
- Út / 18.00–19.00 / ANGLIČTINA.

Herna bude fungovat od 8. 1. 2020.
Kroužky dle přihlášek.

DOPROVODNÉ AKCE – sledujte náš web a facebook.

U Modré školy 1, Praha 11 – v budově KCMT
Aktuální informace: www.mc-domecek.cz
nebo www.facebook.com/MCDomecek
tel.: 773 993 985
Přihlášky na: mcdomecek@praha.ymca.cz

ŽIVOT FARNOSTI • SETKÁNÍ

- **Setkání společenství Hnutí fokoláře – 13. 1. 2020 od 19.15 hod. v KCMT.** Slovo života na leden: „Zachovali se k nám neobyčejně laskavě.“ (Srov. Sk 28, 2.) Společenství je otevřené i novým zájemcům. Jana a Viktor Friedovi - tel. 731 625 949.
- **SPOLU S BIBLÍ V RUCE!** Úterní „biblické hodiny trochu jinak“ vede Pavla Edita Hercíková každé úterý na faře u sv. Františka od 19 hod.
- **Modlitební setkání maminek (nejen) na mateřské dovolené** se koná ve středu dopoledne od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka. V lednu se sejdem 8., 15. a 22. 1. Srdečně zve Lýdia Murínová tel. 730 825 301.
- **Setkání Život z víry s jáhnem Pavlem Urbanem se konají každou středu večer ve farním sále od 19 hod.** Setkání je otevřeno pro všechny zájemce.
- **Páteční dopolední setkávání** – každý pátek v 9 hod. v kapli KCMT bohoslužba slova s jáhnem Pavlem Urbanem, po ní společné posezení u kávy či čaje ve foyer. Srdečně zveme, přijďte mezi nás, nezůstávejte doma sami! Jana a Viktor Friedovi.

PROGRAM / AKCE VE FARNOSTI

- **8. 1. / 16.30–18.30 – Tvoření pro radost** – kórkování. Vstupné Kč 60,-. Přihlašování do 6. 1. na: hamalova@kcmt.cz
- **13. 1. / 16.00 – Beseda s RNDr. Jiřím Jiránekem** – Miniaturní státečky Evropy.
- **11. 1. / 19.00–24.00 – FARNÍ PLES** – K tanci a poslechu hraje **Praque Busk Men**. Vstupenky v předprodeji od 15. 12. v kanceláři KCMT nebo knižním obchůdku.
- **19. 1. / 15.00–18.00 – Odpolední tančírna.** K tanci a poslechu hraje „**Hvězdný prach**“. Vstupné Kč 80,-/osobu. Pro pár Kč 150,-. Možno zakoupit na místě.
- **23. 1. / 19.00 – ZMT: Věřit!? V dnešní době...!?** s P. Josefem Prokešem autorem knihy: „Pán se stará“.
- **8. 2. – JIHOMĚSTSKÝ MASOPUST** – průvod masek od metra Opatov ke KCMT. Potom masopustní veselí pro děti a rodiče.

☉afeTerezie

Otevírací doba:

Po 15.30–21.30
 Út 15.30–21.30
 St 15.30–20.00
 Ne 10.30–13.00

**6. a 7. ledna
 bude otevřeno
 do 20.00 hod.**

Pozvánka na setkání klubu
SDRUŽENÍ KŘESŤANSKÝCH SENIORŮ
 v Praze 11, které se koná v pondělí
13. ledna 2020 od 16.00 hodin
 v klubovně Komunitního centra
Matky Terezy, Jižní Město
 (stanice metra C Háje, stanice Modrá škola
 autobusu č. 125, 154, 165, 170, 197 a 203).

Jako host mezi nás přijde

emer. velvyslanec

RNDr. Jiří Jiránek, CSc.

téma besedy:

Miniaturní státečky Evropy

...

11. února

plk. P. Mgr. et Mgr. Jaroslav Knichal

Duchovní služba v armádě
 a zahraničních misích.

9. března

Mgr. Šárka Jelínková

Sociální politika KDU-ČSL

...

Dále pak 6. dubna a 11. května
 a pak až opět na podzim.

...

*Těšíme se opět na setkání s vámi
 a na vaše náměty Mgr. Pavel Urban,
 Ing. Karel Tomek a JUDr. Jan Decker*

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY / LEDEN

- **Evangelizační úmysl:** *Podpora míru ve světě*
Modleme se, aby křesťané, lidé vyznávající jiná náboženství a všichni lidé dobré vůle prosazovali ve světě mír a spravedlnost.
- **Národní úmysl:** Za věřící různých církví – ať na přímluvu sv. Jana Sarkandra vytvářejí společenství jedné Boží rodiny modlitbou a společnou pomocí potřebným.

KONTAKTY • PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY

KANCELÁŘ KCMT – HÁJE

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

FARNÍ KANCELÁŘ CHODOV

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(V jiném termínu po předchozí dohodě.)

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	–	–
Úterý	18.00	–
Středa	–	18.00 mše sv. + adorace NS do 19.30, svátost smíření
Čtvrtek	–	6.45
Pátek	18.00 mše sv. + adorace NS do 19.30, svátost smíření	9.00 bohoslužba slova se sv. přijímáním
Sobota	8.00	–
Neděle	8.00, 20.00*	9.30**, 11.00

* 2. neděle v měsíci ve 20.00 „studentská mše sv.“

** Během bohoslužby během roku probíhá katecheze dětí. Je připravena pro věk 3–7 let, v klubovně v suterénu. 1. neděle v měsíci v 9.30 – kázání kněze pro děti v kostele.

Možnost svátosti smíření vždy 30 minut před bohoslužbou (kromě čtvrtka) nebo po dohodě.

☎ / mob.

e-mail

Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	fara@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	kancelar@kcmt.cz
Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT	242 485 826	kancelar@kcmt.cz
P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	fara@kcmt.cz
P. František Čech (farní vikář)	731 124 507	farnivikar@kcmt.cz
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Václav Šebek (pastorační asistent)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Jaroslav Olšanský (předseda KSK Praha)	603 256 411	jarda.olsansky@kskpaha.org
Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)	733 770 847	hamalova@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník pro KCMT)		fried@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

Číslo účtu: KCMT 4200060575/6800 • farnost 19-9362170227/0100

Příští uzávěrka bude 15. ledna 2020.

Náklady na 1 výtisk 14 Kč.

fchodoviny@kcmt.cz

Zpravodaj ŘK farnosti Praha – Chodov / 2020 / ročník 19 • redakce: Blanka Pitřincová, Honza Zindulka

• Katka Friedová (rozhovory), Anežka Králová (korektury) • typografie: Josef Karhan • foto: Aní Procházková a spol.

• za obsah odpovídá: P. Michael Špilar • http://www.kcmt.cz/fchodoviny • tisk: TLAMA design